

Ὡστε προσήκει τούτους εὐδαιμονεστάτους  
ἡγεῖσθαι,  
οἵτινες ὑπὲρ μεγίστων καὶ καλλίστων  
κινδυνεύσαντες  
οὕτω τὸν βίον ἐτελεύτησαν,  
οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῇ τύχῃ

οὐδ' ἀναμείναντες τὸν αὐτόματον θάνατον,  
ἀλλ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον.

Καὶ γὰρ τοὶ ἀγήρατοι μὲν αὐτῶν αἱ μνήμαι,

ζηλωταὶ δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί·

οἳ πενθοῦνται μὲν διὰ τὴν φύσιν ὡς θνητοί,

ὑμνοῦνται δὲ ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετὴν.

Καὶ γὰρ τοὶ θάπτονται δημοσίᾳ,

καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ  
σοφίας καὶ πλούτου,

ὡς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ  
τετελευτηκότας

ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους  
τιμᾶσθαι.

Ἐγὼ μὲν οὖν αὐτούς καὶ μακαρίζω τοῦ  
θανάτου καὶ ζηλῶ,

καὶ μόνοις τούτοις ἀνθρώπων οἶμαι κρεῖττον  
εἶναι γενέσθαι,

οἵτινες, ἐπειδὴ θνητῶν σωμάτων ἔτυχον,

ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν  
κατέλιπον.

Ἐπομένως ταιριάζει νὰ θεωροῦμε αὐτούς  
πᾶρα πολὺ ευτυχισμένους,

οἱ οἵοι ἀφοῦ κινδύνευσαν γιὰ τὰ πιο  
μεγάλαι καὶ τὰ πιο ωραῖαι

ἔτσι τελείωσαν τὴ ζωὴ τους,

χωρὶς νὰ ἐμπιστευθοῦν τὴ ζωὴ τους στὴν  
τύχη

οὔτε νὰ περιμένουν τὸ φυσικὸ θάνατο,

ἀλλὰ με τὸ νὰ προτιμήσουν τὸν πιο ωραῖο.

Καὶ γι' αὐτὸ βέβαιαι εἶναι ἀγέραστες οἱ  
μνήμες τους

καὶ ἀξιοζήλευτες οἱ τιμές τους ἀπ' ὅλους  
τοὺς ἀνθρώπους·

αὐτοὶ πενθοῦνται λόγῳ τῆς φύσης τους ὡς  
θνητοί,

ἐξυμνοῦνται ὁμῶς ὡς ἀθάνατοι λόγῳ τῆς  
γενναιότητάς τους.

Καὶ γι' αὐτὸ βέβαιαι θάβονται με δημοσία  
φροντίδα

καὶ καθιερῶνονται ἀγῶνες δύναμης καὶ  
σοφίας καὶ πλούτου πρὸς τιμὴ τους,

με τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι ἀξιοὶ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν  
σκοτωθεῖ στὸν πόλεμο

νὰ τιμοῦνται με τὶς ἴδιες τιμές με τοὺς  
ἀθάνατους.

Ἐγὼ λοιπὸν καὶ τοὺς καλοτυχίζω καὶ τοὺς  
ζηλεύω γιὰ τὸ θάνατό τους

καὶ νομίζω ὅτι μόνο αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς  
ἀνθρώπους ἀξίζαν νὰ ζήσουν,

οἱ οἵοι, ἀφοῦ ἔλαβαν θνητὰ σώματα,

κληροδότησαν ἀθάνατη μνήμη λόγῳ τῆς  
ἀνδρείας τους.